

To nye Biser.

Den Første:

Arbejderens Lod.

Den Anden:

Trondhjems Herlighed.

Forsattet af N.

Eftertryk forbydes.

V box 3:62

Trondhjem.

Trykt paa Bestilling i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

Arbeiderens Lod.

Som. Nedad den hvalte Bue.

1. Arbejder, hvad er det for noget?
Saa spurgte en Embedsmands Fru.
Dg Svaret det lyder helt broget:
„Det er et Menneffe som Du,
Men dog af en grovere Rase,
Bestemt til at tjene for os.
Der er i hvert Samfund en Maafe;
De eier ei Guld, og ei Gods“.
2. En saadan Forklaring blev givet
Den videbegjærlige Fru.
Hun kjendte godt til Folkelivet.
Var hun ikke flog, synes Du?
Dg hvad synes du dog forresten
Om det Fæ af en Embedsmand,
Som lignet sin Tjener med Hesten;
Forguded sig selv og sin Stand.
3. At være Arbejder er herligt,
Thi dertil blev Menneffet sat;
Vel er det jo ofte besværligt,
Men kunde man derved en Stat
Erhverve sig, vilde vist alle
Til Arbejde vie sit Liv,
Dg simple Arbejdere kalde
Sig selv, sine Børn og sin Viv.
4. Men nu er Forholdet desværre
Ei saadan, nei langt derfra;
Thi den som Arbejder maa være
Han har det just ikke saa bra.
Knap nok han kan Livet opholde,
Hans Dagløn vil lidet forslaa,
Dg store Selskaber at holde
Vil for en Arbejder ei gaa.
5. Vi tage nu kan til Exempel
En Mand fra vor egen Fabrik,
Hvis Familie Armodens Stempel
Er paatrøkket saa det har Skik.
Hans Kone og Børn ere nøgne;
Selv knapt nok han skjule sig kan.
Man maa ikke tro det er Løgne;
Min Skildring desværre er sand.

6. Men hvad, vil man spørge, er Grunden
Til at saa elendigt det er?
Maaffe at det alt gaar i Munden?
Maaffe at han drikker som slei?
Nei, Grunden er simpelt hen denne:
Hans Dagløn forliden jo er,
Han kan ei saameget fortjene,
Som trænges til seks Menneffer.
7. Thi vil man nu blot regne efter
Hvormeget man trænger til Mad,
— For ikke at miste sin Kræfter —
Samt Husleie, Klæder og hvad
Man ellers nødvendigtis trænger,
Om Grunden man længer ei spør;
Thi det er et Under det hænger
Sammens saa godt som det gjor.
8. Hvad skal nu Arbejderen gjøre?
Hvad skal man vel tage sig for?
Her bliver jo ikke et Dre
Til Klæder. Med hver Dag som gaar
Det bliver alt værre og værre
Tilslut staar man nøgen og bar.
De ærede Herre ske Ver,
Som saa godt aflønnet os har.

Trondhjems Herlighed.

Som. Det vart vel Svingem.

1. I Trondhjem lever man rigtig herligt
Der har man Penner som trykker kjerligt
Ens Haand, naar at man spadserer ud
En silbig Aften i Søndagsfrud.
2. I Trondhjem ser man kun glade Dage,
Man finder der ogsaa let en Røge,
Med den spadserer man Arm i Arm,
Indtil man bliver i Kroppen varm.
3. I Trondhjem tjener man ogsaa Penge,
Helst de som spiller paa Tusindstrænge,
Har god Fortjeneste Aaret rundt,
Dg saa i Trondhjem er det saa fundt.

- 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4
- 0
mm
- 10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
4. I Trondhjem ser man saa mange Smutte,
De bringer ofte mig til at sukke
Dg ønske en af dem i min Vold,
For dem betaler man ikke Told.
 5. I Trondhjem ser man saamange Dragter
Med Pustler, Fabler og alle Fagter,
Som nogenfinde optænkes kan,
Dg som nu overgaar min Forstand.
 6. I Trondhjem Varerne er saa billig,
Stjøndt Priserne ere høist forskjellig:
Tre Dre faar man en Kage for,
For femten Dre en Brændvinstaar.
 7. I Trondhjem ser man saameget andet,
Man lever der ei af bare Vandet.
Theater, Cirkus, man ser hver Dag,
De som i saadant nu finder Smag.
 8. Ja her i Trondhjem vil jeg leve.
Jeg vil ei bytte med nogen Greve
Min Hytte bort imod hans Palads,
Jeg hnder aldrig formegen Stads.
 9. Ja nu er Klokken jo alt saamange,
At jeg ei digte kan flere Sange.
Jeg maa nu lægge min Digtning bort,
Dg sknde mig til Arbeidet fort.
 10. Kun fem Minutter, naar de er omme
Man altid da vil forslidig komme;
Derfor strag affted jeg springe maa.
Adjø! min Venner, nu maa jeg gaa.
- 65 —